

JOSÉ MARÍA ZAVALA

PATER PIJ

JOSÉ MARÍA ZAVALA

PATER PIJ

Nepoznani čudeži svetnika s stigmami

Predgovor: pater Elías Cabodevilla

NOVI SVET
LJUBLJANA 2014

José María Zavala
PATER PIJ
Nepoznani čudeži svetnika s stigmami

Izvirnik

Padre Pío

Los milagros desconocidos del santo de los estigmas

Šesta izdaja, z dodanimi odzivi javnosti na knjigo, november 2011

ISBN: 978-84-92654-70-3

© 2010, José María Zavala

© 2010, Libroslibres, 2010

© za Slovenijo: Novi svet, 2013,

Prečna 3, 1000 Ljubljana, tel.: 01 4337005, faks: 01 4340567

E-pošta: urednistvo@novisvet.si, spleť: www.novisvet.si

Prevedla

Alenka Vrečar

Lektorirala

Urška Vintar

Uredila

Andreja Hergula

Izdal

Novi svet, Ljubljana

Natisnila

Birografika Bori d.o.o.

1. izdaja, 1.000 izvodov, Ljubljana, november 2014

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

27-36:929sv.Pij
929sv.Pij:27-145.5

ZAVALA, José María, 1962-

Pater Pij : nepoznani čudeži svetnika s stigmami / José María Zavala ; predgovor Elías Cabodevilla ; [prevedla Alenka Vrečar]. - 1. izd. - Ljubljana : Novi svet, 2014

Prevod dela: Padre Pío, 6. izd.

ISBN 978-961-6878-38-8

275892224

Mariti, sorodni duši ob koncu tega potovanja.

PREDSTAVITEV

Uvodne besede, za katere me je prosil José María Zavala, predstavljajo lahko nalogo. Dovolj mi je prepisati in obrazložiti stavka, s katerima začenja prvo in drugo poglavje svojega dela.

Prvi stavek je brez dvoma preroški, saj kapucinski pater še ni dopolnil petintrideset let starosti, ko je papež Benedikt XV. izjavil: »Pater Pij je eden tistih izrednih ljudi, ki jih Gospod od časa do časa pošlje na zemljo spreobračat duše.« S tem stavkom zelo dobro razloži vsebino prvega in tretjega poglavja. Pater Pij iz Pietrelcine je bil izreden kot Božji človek, ki si je vedno in v vsem prizadeval uresničevati Božjo voljo. Kot frančiškan kapucin je poskušal – kot je sam dejal – »biti manj nevredni sin Frančiška Asiškega«. Kot duhovnik je po vzoru Kristusa živel popolnoma »predan ljubezni do Boga in bližnjega«.

Predvsem pa je bil izreden zaradi mnogih milostnih darov, ki jih je prejel iz nebes in jih velikodušno razdajal drugim ter tako izpolnjeval »velikansko poslanstvo«, ki mu je bilo zaupano. To je počel skozi vseh enainosemdeset let svojega življenja. Za može in žene vseh starosti in družbenega porekla, z vseh petih celin.

Primeri, ki jih avtor predstavlja v tretjem poglavju te knjige, to potrjujejo. Še več takih dogodkov lahko najdemo v življenjepisih svetnika. Tisti, ki so patra Pija poznali v času

njegovega življenja, pa nam povejo še neskončno več, če jim dovolimo.

Drugi stavek »Več prahu bom dvignil mrtev kot živ« je pater Pij menda izrekel kot odgovor na šaljivo pripombo člana kapucinske skupnosti: »Pater Pij, koliko prahu dvigujete!« Tako kot prvi ima tudi ta preroški pomen in se sklicuje v prvi vrsti na Gospoda.

Če pater Pij privabi h Kristusu veliko več ljudi po svoji smrti kot v času življenja, je to zato, ker mora izpolniti to »velikansko poslanstvo«, ki mu ga je v dobro ljudi zaupal Bog za vse čase.

Pričevanja, ki jih avtor knjige predstavlja v drugem poglavju, to jasno potrjujejo. Opozoriti moramo, da je pričevanja zbral iz med seboj zelo oddaljenih krajev in da so milostni darovi, ki se v njih pripisujejo svetniku, zelo različni. Nekateri dogodki so se zgodili prav letos. Ni potrebno veliko domišljije za trditev, da bi avtor lahko napolnil še tisoče strani s podobnimi pričevanji.

Površno branje drugega in tretjega poglavja bi nas lahko napeljalo na misel »Pater Pij, svetnik čudodelnik«. Niti slučajno! V pričevanjih, zbranih v tej knjigi, posredovanju Gospoda po patru Pija vedno sledi sprememba v življenju osebe, ki je prejela sadove. In sam lahko zagotovim, da do zdaj nisem našel niti enega primera, ki mu po Božjem »darilu« na priprošnjo patra Pija nista sledila ali temeljna sprememba življenja, kadar je skrenil s poti, ali pa precej močnejša, srečnejša zaveza s Kristusom. Nešteti so primeri, ki sem jih imel srečo spoznati: tako v letih, ki sem jih preživel v kraju San Giovanni Rotondo, kjer sem pomagal pri pastoralni oskrbi vernikov, ki so prihajali molit pred svetnikov grob, kot

tudi pri sodelovanju v dejavnostih za spoznavanje življenja in duhovnosti patra Pija v Španiji in Južni Ameriki.

Hvaležen sem Josēju Maríi Zavalu za to delo, ki je nastalo iz njegove predanosti in hvaležnosti patru Piju. S prenovljenim zaupanjem lahko zapišem: pripravi naj se tisti, komur bo pater Pij izkazal katerega izmed enkratnih Božjih darov. Ni pomembno, ali je ta dar izprosil pri svetniku iz Pietrelcine ali pa ga je ta prehitel in mu ga izkazal, da bi izpolnil svoje »velikansko poslanstvo«.

Pater Pij bo od njega v prihodnje zahteval, da prehodi pot poštenosti, čistosti, pravičnosti, usmiljenja in solidarnosti. To prepričanje je ob neki priložnosti razkril Mary Pyle, kot navaja avtor knjige: »Če sem enkrat že dvignil dušo, je lahko popolnoma mirna, kajti ne bom je pustil znova pasti.«

Srečen tudi tisti, ki prejme milostni dar po patru Piju! Ko bo pod vodstvom italijanskega svetnika kapucina prehodil pot, o kateri sem govoril, bo našel srečo, po kateri hrepeni, ter odkril, da iz njegovega srca prihaja mnogo dobrih stvari za njegove bližnje in za celotno družbo.

Pamplona, 23. september 2010
ob 42. obletnici smrti patra Pija

Elías Cabodevilla Garde
kapucinski duhovnik
promotor v Šoli molitve patra Pija

PRVI DEL:
VELIKAN

Pater Pij je eden tistih izrednih ljudi, ki jih Gospod od časa do časa pošlje na zemljo spreobračat duše.

BENEDIKT XV.

Bila je tam - na lastne oči je videla, kaj se je zgodilo.

Medtem ko je z drugimi pobožnimi ženskami žebrala rožni venec v cerkvi v San Giovanniju Rotondu, je opazila otroka, starega komaj kakih deset let, ki je sam vstopil v svetišče. Starši so ga najverjetneje čakali zunaj.

Mati, ki je zbolela za rakom, je rotila moža agnostika, naj jo odpelje tja.

»Pelji me k temu patru!« je moledovala, oklepajoč se svojega zadnjega upanja.

Mož je bil sprva temu nenaklonjen, a je na koncu pod enim pogojem le popustil:

»Že prav, šla bova, toda jaz bom počakal pri vratih.«

Zakonca, ki sta pred kratkim prišla iz Ferrare, iz mesta, obdanega z obzidjem, na bregovih reke Po, sta se z otrokom napotila proti cerkvi, kjer je skupina glasnih žensk neutrudno molila zdravamarije.

Giovanna Gianna Vinci je bila ena izmed njih:

»Cele ure smo molile rožni venec, nikoli se nisem dolgočasila,« med najinim intervjujem maja 2010 obuja spomine po več kot štiridesetih letih.

Navkljub temu Gianna Vinci, duhovna hči patra Pija, podoživlja dogodke prav tako ali še bolj ganjena kot takrat:

»Videle smo vstopiti dečka, ki se je napotil proti spovednici patra Pija, ta pa ga je poklical in mu rekel: "Pojdi ven in pokliči očeta!" Fantek ga je ubogal. Nekaj trenutkov zatem smo opazile očeta, ki je jokaje vdrl v cerkev in se vrgel na kolena. Takoj smo razumele, da se je zgodilo nekaj izrednega.«

»Izrednega?« poskušam razumeti.

»Deček mu je pri vratih v cerkev rekel: "Očka, pater Pij te kliče!" A prav do tistega trenutka je bil fantek - gluho-nem!«

Gianna Vinci molči s skoraj nebeškim nasmeškom na ustnicah, preden očarana doda:

»Oče se je plazil po kolenih in vzklikal, da njegov sin sliši in govori in da je njegova žena v hipu ozdravela.«

Tisti nedolžni fantič je bil izbran, da spreobrne očeta, ki je od takrat dalje slavil Gospoda z vso svojo dušo.

Enako se je zgodilo Antoniu D'Onofriu iz Foggie v obalni deželi Puglia. Pri rosnih štirih letih je zaradi posledic tifusa ostal grbast. Leta zatem se je spovedal pri patru Piju. Ko mu je ta pogladil grbe, so te izginile in mladenič je znova hodil vzravnano.

»OČKA, TUKAJ JE JEZUS!«

Pričevanje Gianne Vinci me je spominjalo na nič manj pretresljivo zgodbo drugega otroka, Joaquína, ki je svojega očeta prav tako pripeljal k Jezusu.

Takrat, dva meseca po vrnitvi z mojega potovanja v Rim, San Giovanni Rotondo in Taranto, sem bil v toledski vasi

Oropesa. Ko sem odprl elektronsko pošto, sem prav na godovni dan Joahima in Ane odkril neprecenljiv zaklad, ki sta mi ga lahko poslala le pater Pij in sam Joaquín iz nebes. Ni naključje, da se glavna junaka tega prelepega pričevanja imenujeta enako kot oče Devico Marije.

Takoj, ko sem prebral ti dve strani, ki ju je napisal Joaquín Hernández, doma iz Santa Feja v Argentini, sem bil prepričan, da moram njegovo pričevanje povezati s tistim od Gianne Vinci.

Pripovedoval je, da so leta 2007 njegovemu triletnemu sinu odkrili raka na jetrih. Trkanje usode na njegova vrata je še oslabilo že tako krhko vero. Joaquín je od tedaj le še tarnal in ni mogel razumeti, kako se lahko Gospod izživlja nad tako nebogljenim bitjem, kot je njegov sin Joaquín. Mož se je odločil, da se bo uprl nebesom: nehal je hoditi k maši, ni se spovedoval in ni prejemal obhajila. Bil je popolno nasprotje svojega sina, ki je kljub svojim rosnim letom z vsem srcem ljubil Jezusa in Devico Marijo.

Sredi vsega trpljenja, ki so ga predstavljale kemoterapije, operacije in nenehni sprejemi v bolnišnico, je mali Joaquín z vsemi svojimi močmi še naprej slavil Gospoda. Božji paradoks. Pri štirih letih so njegova jetra tehtala nič manj kot dva kilograma, medtem ko pri drugih otrocih njegove starosti niso presegala tristotih gramov. Smrt je prežala na Joaquína. Zdravniki so bili pripravljene na nujno presaditev, a darovalca ni bilo. Nato pa se je le-ta nepričakovano pojavil: oče je končno razumel, da mora za sinovo rešitev darovati del svojih jeter, saj je bil ustrezn darovalec.

Le malo pred tem je po zaslugi dobre prijateljice Claudie Sutter v njegov dom nenadoma vstopil pater Pij. Ta jima je

pripovedovala o svetniku iz Pietrelcine in jima podarila podobice z majhno svetinjo patra Pija ter lepo podobo njegovega obraza. Nato je prišel s strahom pričakovani dan. Sam Joaquín je v vsem svojem razkošju pripovedoval o podrobnostih strašne bitke za življenje:

»Podoba patra Pija je bila ves čas v operacijski dvorani. Doktor Carlos Luque, mož z močno vero, mi je vedno znova ponavljal, da bo pater Pij vodja v operacijski dvorani in nas bo vodil skozi več kot osemnajsturno operacijo. Opozoril naju je, da kritično stanje najinega sina močno zvišuje tveganje operacije. In kot da to še ni bilo dovolj, je zapletena patologija povečala nevarnost pri anesteziji, saj so bila jetra tako velika, da so stisnila eno od pljučnih kril in jo zalila z vodo. Nekateri zdravniki so celo odsvetovali operacijo. Toda na koncu smo ob sedmih zjutraj vstopili v operacijsko dvorano. Po osemnajstih urah in pol sem se prebudil. Kirurg mi je prišel povedat, da se je vse dobro izteklo: del mojih jeter je že deloval v malem telesu mojega sina.«

Štiri dni zatem, ko naj bi bil odpuščen iz bolnišnice, je bil oče Joaquín zaradi visoke temperature še vedno tam. Rana se mu je nevarno zagnojila. Kirurg mu je pobral šive enega za drugim in pustil rez odprt. A čeprav je bolnik dobival antibiotike, je temperatura rasla. Zdravnik je bil zaskrbljen zaradi poteka zdravljenja, zato ga je opozoril, da ga bo moral naslednji dan še enkrat operirati in skrbno očistiti zagnojeni predel. Joaquín nadaljuje:

»V noči, ki je sledila tej zdravnikovi odločitvi, sem pre-mišljeval o svoji veri kot še nikoli prej. Medtem ko sem bil zatopljen v svoje misli, se je pojavila moja žena Luciana. "Joaquín ti pošilja tole, da boš lahko veliko molil in jo dal pod blazino," je rekla in mi izročila podobico patra Pija z relikvijo njegovega habita. Na njej sem opazil sledove krvi. Bila je ista podobica, ki jo je imel sin pri sebi med presaditvijo. Z veliko predanostjo sem zmolil molit-vev patra Pija in zaspal. Zjutraj sem se prebudil. Začutil sem nenadno izboljšanje, ki mu je sledil občutek vlažno-sti v predelu rane. Ugotovil sem, da se je med spanjem iz rane izlila velika količina zelenega izcedka. Takoj so ob-vestili kirurga. Po pregledu sem opazil, da je prijetno pre-senečen. "Prišel sem, da te pozdravim, pa si se odločil na-rediti to kar sam," mi je rekel.«

Po nekaj dneh sta oče in sin lahko zapustila bolnišnico. Nekega jutra je oče začutil potrebo, da vstopi v baziliko Guadalupe in se zahvali Gospodu za milosti, ki jih je pre-jel. Sin je z veseljem privolil. Ko se je pokrižal z blagoslo-vljeno vodo, je svojemu očetu pokazal posodo, da bi nare-dil enako. Potem sta si oba z njo ovlažila predel jeter in sedla v klop ter molila. »Preden sva odšla, me je sin prijel za roko in me odpeljal k podobi presvetega Srca Jezuso-vega. Samo vzkliknil je: "Očka, tukaj je Jezus!" Nepremičen je obstal pred Njim in močno prijel mojo roko. Ni in ni ne-hal gledati Njegovega obraza od tam spodaj, kot bi mu ho-tel reči: Naloga opravljena,« se spominja Joaquín.

Štiri mesece zatem je fantič odšel v nebesa. Nov tumor na jetrih je končal njegovo življenje na zemlji, kjer je živel

v polnosti po zaslugi Jezusa in patra Pija. Spreobrnitev duš ima vedno za ceno veliko trpljenje – v tem primeru žrtvovanje jagnjeta.

»SAM ZASE SEM SKRIVNOST!«

Kaj je bil pater Pij drugega kot jagnje, ki je bilo že od otroštva namenjeno žrtvovanju, tako kot Jezus sam?

V pismu z dne 15. avgusta 1916 je o sebi dejal:

»Kaj naj vam povem o sebi? Sam zase sem skrivnost! Tej avtoriteti [Božji] se izročam kot otrok v naročju svoje matere ...« Tako kot mali Joaquín.

V Tarantu, mestu ob obali Sredozemskega morja, v deželi Puglia na jugu Italije sem maja 2010 obiskal monsinjorja Pierina Galeoneja.

Galeone je leta 1957 na izrecno željo patra Pija ustanovil inštitut Služabniki trpljenja¹. Njegova naloga? Po svetu razširiti pomembno vlogo telesne in duhovne pokore, ki bi bila v prid duše. To so predane osebe, ki vsak dan darujejo svoje majhne ali velike žrtve za spreobrnjenje in grehe drugih. Nebesa morajo biti ogromna čreda teh duš.

Predstavniki Služabnikov trpljenja so danes tudi v Nemčiji, Švici, Avstriji, na Poljskem, Madžarskem, Češkem, Slovaškem, v Liechtensteinu, Kamerunu, Beninu in Togu. Opravljajo hvalevredno delo v apostolatu, ki vsakega člana posebej vodi k temu, da vzklika s patrom Pijem: »Križan sem iz ljubezni!«

¹ Servi della Sofferenza (op.p.).

Galeone je veliko let preživel s patrom iz Pietrelcine. Le redkim je kot njemu uspelo doumeti resnično razsežnost velikana. »Njegova duhovnost je bila Jezusova,« prepričan povzame ta osemdesetletni duhovnik s svetniškim slovesom in nadaljuje: »Pater Pij je polno doživljal križanega Kristusa, vstalega Kristusa pa je dal oživiti svojim sinovom, tako da je pomagal revnim, ozdravljaj bolne in - na prav poseben način - da je spreobračal grešnike. Bil je velika tolažba za človeško trpljenje.«

Galeone je na lastni koži občutil prav to tolažbo v trpljenju: »Tudi mene je ozdravil s čudežem. Med drugo svetovno vojno nisem imel kaj jesti. Zelo sem zrasel in zaradi podhranjenosti zbolel za tuberkulozo. Vsak dan sem izkašljeval kri. Da bi se rana v pljučih zacelila in bi pljuča mirovala, so dovajali zrak v njihovo notranjost. Po koncu vojne leta 1945 so časopisi razširili glas o čudežih patra Pija. Dve leti zatem je sodnik iz našega kraja mene in mojo mamo odpeljal v San Giovanni Rotondo. Ko sem ga prvič videl, nisem rekel ničesar. Bil sem semeniščnik, študiral sem prvi letnik teologije. Nato pa mi je nenadoma z blazinicami prstov šel čez prsi. Mislil sem, da me je pobožal. Toda rekel mi je: "Lahko umreš od česar koli, le od tega ne!" In tako je bilo: takoj sem bil ozdravljen.«

Njegovo pričevanje je bilo pozneje vključeno v postopek kanonizacije patra Pija. Zmožnost trpljenja svetnika iz Pietrelcine je bila brezmejna. Galeone se spominja, da mu je nekoč neki novinar iz sočutja rekel:

»Kako vi trpite, pater! Zakaj mi ne odstopite nekaj svojega trpljenja?«

On je odločno odgovoril: